

duchovný otec Henrich Caffarel

Život a dielo božieho sluhu kňaza Henriho Caffarela

Detstvo a mladosť

Henrich Caffarel sa narodil 30. júla 1903 v Lyone. Jeho otec Ferdinand Caffarel bol obchodník vlny a plsti. 2. augusta roku 1903, keď ho jeho strýko, Fr. Louis Venard, Marie v bazilike Saint-Martin d'Ainay, v najstaršom kostole v Lyone pokrstil, dali mu mená Henrich Auguste. Aj jeho pradedo, Gabriel Venard, bol kňaz, mučeník v čase revolúcie. Z rodiny otca Caffarela za obdobie sto rokov pochádza až štrnásť kňazov, čo nám poukazuje na prostredie, v ktorom mladý Henri vyrastal.

Prvé sväté prijímanie prijal už 22. mája 1911, pretože práve rok predtým 8. augusta 1910, pápež Pius X. vydal dekrét Quam singulari o včasnom prijímaní detí. "Bola to milosť pre Cirkev, ale aj pre mňa", povedal neskôr otec Caffarel. Ak Eucharistia tvorí cirkev, tiež v Cirkvi tvorí svätých. Dekrétom Pia X. sa začal vylievať prameň Eucharistie pre smädný kresťanský ľud. "

Počas školy sa Henrich podieľal na živote vo farnosti sv. Jána a tiež na stretnutiach Združenia katolíckej mládeže. V tej dobe sa zúčastnil duchovných cvičení, ktoré viedol otec Plazenet. Počas týchto cvičení sa v ňom prvý krát zrodila myšlienka duchovného povolania.

Po maturite sa Henrich Caffarel zapísal na právnickú fakultu. Po brilantnom štarte – ako sám povedal - bol náhle postihnutý neurčitým druhom duševnej choroby. Bol nútený prerušiť svoje štúdiá a vrátiť sa do zamestnania k svojmu otcovi. V nasledujúcich rokoch sa túlal neustále medzi univerzitou a domovom, v závislosti od stupňa únavy.

Zároveň navštevoval dom katolíckych študentov. Podieľal sa tiež na "misiách" v oblastiach Lyonu, ktoré viedol jezuita o. Roullet, zameraných na obnovu spoločenstiev Katolíckej skupiny francúzskej mládeže. Jeho spolužiak François Varillon spomína: "V nedeľu sme mali evanjelizačné výjazdy, čo boli pre mňa narodeniny apoštolského života." Boli nimi tiež pre o. Caffarela. Počas týchto rokov, si vykonával duchovné cvičenia pod vedením otca Roulleta,

kde stavia pred seba otázku, či nevstúpi do rehole jezuitov. Hovoril o tom neskôr s humorom: "V skutočnosti, som si veľmi rýchlo uvedomil, že s mojou „roztrieštenou“ hlavou by som bol u jezuitov diskvalifikovaný."

Rok 1923 bol pre Henriho Caffarela rozhodujúci. Výzva, ktorá bola viac menej jasná a hľadanie spôsobu života sa vykryštalizovalo do konečného povolania, pretože v marci 1923 ako mladý muž "stretáva" Krista. O tomto stretnutí máme jednoduché svedectvo, ktoré spísal istý novinár takto: "Keď som mal dvadsať rokov, Ježiš Kristus sa stál v jednom momente pre mňa Niekým. Ó, nič zvláštneho. Jedného marcového dňa som si uvedomil, že som milovaný a milujem, a že od tejto chvíle láska medzi Ním a mnou vydrží po celý život. Všetko, bolo zrazu jasné."

Ešte jasnejšie o tom hovorí v „záverečnej prednáške“ k zodpovedným Equipes Notre Dame v roku 1973. „Spomínam si na začiatky (Equipes Notre Dame). Určite začiatky siahajú ďalej ako tých 35 rokov, siahajú až 50 rokov. Pretože, v marci 1923, čo je tomu presne 50 rokov, som si v jednom momente jasne uvedomil existenciu Ježiša, život Ježiša, lásku Ježiša, vzťah lásky medzi Kristom a človekom, ktorá dáva zmysel kresťanskému životu. To bolo ako rázna čiara. Pre mňa sa život delí na to, čo bolo pred marcom 1923 a to, čo bolo po marci 1923. To ma nasmerovalo a od toho dňa som mal iba jednu túžbu: sám vstúpiť čo najhlbšie do intímneho vzťahu s Kristom a druhou túžbou bolo: viesť ostatných k tomu, pretože pre mňa to bolo najdôležitejšie v živote, dalo mi to radosť zo života a energiu života. Nemôžem nepriať tiež iným takéto stretnutie so živým Kristom, objaviť, že Boh je láskou.“

Je možné ešte lepšie vysvetlenie tohto stretnutia, ktoré tolko znamenalo pre otca Caffarela a malo vplyv na zvyšok jeho života? V roku 1974 publikuje špeciálne číslo „zošity o modlitbe: Boh, oni ho stretli.“ Toto číslo obsahuje sedemnást silných svedectiev. Otec Caffarel, v predhovore zdôrazňuje, čím sú jednotlivé svedectvá výnimočné a na druhej strane opisuje znaky, ktoré majú spoločné. Tu zaznieva „echo“ jeho vlastných skúseností, vlastného svedectva. Otec zdôrazňuje nepredvídateľnosť udalostí, že Boh je ten, ktorý preberá iniciatívu, ktorý vpisuje do duše svojím ohňom najjemnejšie detaily, je ten ktorý sa prichádza stretnúť, ktorý pripravuje človeka na stretnutie s Niekým. Kto je ten Niekto? Pre otca Caffarela to je bezpochyby Kristus, ktorý ponúka svoju lásku, svoj vzťah lásky a očakáva „áno“, ktoré zahrňa celú budúcnosť.

A on povedal: „áno“. V tej chvíli bolo rozhodnuté – stane sa kňazom. Bude ním, aby mohol iných sprevádzať k tomu istému stretnutiu sa s Pánom, viesť k tej istej vzájomnej láske, aby každý z nich sa stal „hľadajúcim Boha“, akým sa stal on. Ešte neskôr vyzná: „Toho Ježiša, ktorého som stretol, keď som mal 20 rokov, dnes, majúci 77 naďalej hľadám, nachádzam a ešte viac po ňom túžim. Čím viacej sa Ho nachádza, tým viacej sa po ňom túžim.“ Po tomto stretnutí sa jeho život vracia do normálu, hoci je zmenený do hĺbky. Stretnutie sa stalo iba začiatkom dlhej cesty posiatej ťažkosťami a skúškami.

Skôr ako sa stal kňazom, musel vykonávať vojenskú službu v Autune, od mája 1924 do novembra 1925. Napísal o tom o šesťdesiat rokov neskôr svojmu priateľovi: „Vybral som si túto službu v trestnom prápore, aby som poznal aj iné prostredie ako na právnickej fakulte.“ Čo mu to dalo? Určite stretol množstvo nových ľudí pochádzajúcich z rôzneho prostredia a zo

všetkých kútov Francúzska. Pravdepodobne počas svojho pobytu v armáde, keď strávil ďalšiu noc na sene v stodole, mu jeden vojak rozprával o svojej žene a deťoch. Rozhovor sa otočil aj k Bohu. Vojak zvolal: „Nemôžeš byť zároveň oddaný Bohu aj žene, lebo buď žena bude žiarliť na Boha, alebo Boh na ženu...“ Henri odpovedal, tak ako to robil od toho času stále, že Boh nie je žiarlivý na ľudskú lásku, pretože on sám je jej tvorcom, jej partnerom. Túto veľkú tému rozvíjal neskôr počas celý svoj život... Po osemnástich mesiacoch vojenskej služby sa vrátil z neodvolateľným predsavzatím ísť za hlasom povolania.

Na ceste ku kňazstvu

Predsa len mal otec pochybnosti o tom, ako reagovať na výzvu k povolaniu. „V nasledujúcich mesiacoch, ktoré nasledovali po stretnutí s Pánom, som často navštevoval rehoľu trapistov v Dombes a samozrejme som poprosil o prijatie. Očakávali ma. Ale pár dni pred vstupom mi môj duchovný otec, ktorý bol zároveň aj mojím priateľom poradil, aby som to odložil: čo keby si najprv študoval niekoľko rokov v seminári? Súhlasil som s jeho argumentmi a čakal som na stanovený čas. Keď nastal, poprosil ma o ďalšie oneskorenie: počkať z kňazstvom ešte dva roky...

Nakoniec som opäť nedostal zelenú. Ale som presvedčený, že to, čo som považoval za povolanie, nebola ilúzia. Mal som stále veľkú túžbu po živote v reholi. Ale nakoniec som pochopil, že aj to bola cesta, po ktorej ma viedol Pán. Keby som necítil tak veľmi hlboko toto povolanie do života modlitby, nevedomil by som si potrebu každodennej modlitby a tiež rezervovať si každý rok čas pre seba, aby som mohlo byť niekoľko týždňov v tichu a samote. Ak moje kňazstvo prinieslo nejaké výsledky, viem, že za to vďačím praktizovaniu každodennej modlitby...“ Toto vyznanie nám ukazuje jeden z jeho trvalých smerov v pastoračnej práci – viesť veriacich ku praktizovaniu každodennej modlitby.

Pre pretrvávajúce psychické problémy, ktoré robili jeho život v seminári oveľa ťažším, opustil Lyon a odišiel v roku 1923 do Auberive ku kňazovi Ghiki. Vladimír Ghika pochádzal z rumunskej kniežacej rodiny, narodil sa v Konštantínopole v roku 1873 a bol pokrstený v pravoslávnej cirkvi. Konvertoval ku katolíckej cirkvi a v roku 1924 bol vysvätený za kňaza. V roku 1924 kúpil staré cisterciánske opátstvo v Burgundsku, ktoré sa stalo „centrálnym domom“ pre realizáciu projektu „duchovnej rodiny zhromaždenej podľa pravidiel Božej lásky“ pod patronátom sv. Jána. Svoju činnosť začal v roku 1925 pri ženskej vetve sv. Jána, ktorá im pomáhala pri vybavení miestnosti, aby sa dali obývať.

Na jeseň v roku 1926 je založený pod názvom „Bratia sv. Jána“ istý druh seminára pre rôzne povolania sľubov dočasných alebo večných“. Medzi prvých študentov patrili Henri Caffarel. Nedostatok organizácie a častá neprítomnosť otca Ghike spôsobili, že sa mužská časť v roku 1928 uzavrela na žiadosť biskupa Langresa. Otec Ghika umiestil dočasne Henriho Caffarela v svojom opátstve la Source v Paríži.

Otec Caffarel ochotne rozprával o svojom pobyte u otca Ghiki, pred ktorým mal veľkú úctu a synovskú oddanosť. U otca Ghiki sa stretol s brilantným intelektom a zmyslom pre kultúru,

ktorý mu tiež otvoril bohatstvo kresťanského manželstva. Jeden zo životopiscov otca Ghiki píše: „Otec Ghika bol sprevádzajúci, ktorý pripomínal, že manželstvo je povoláním ku svätosti, že kresťanskí manželia sú všetci povolani a zviazaní k dokonalosti a že sviatosť manželstva je zdrojom a bohatstvom milosti...“ Po vojne sa otec Ghika vrátil do Rumunska, aby pomáhal a trpel spolu so svojím národom. Zomrel v komunistickom väzení v roku 1954.

Po skončení seminára v Auberive Henri Caffarel odchádza do Paríža. Pokračoval v teologických štúdiách, ktoré začal pod vedením kňaza Ghiki . Často prerušoval štúdia kvôli neustálym únavám. Mohol mu teda venovať len obmedzené množstvo času. Namiesto toho sa venoval mnoho hodín modlitbe.

Dostal sa do starostlivosti otca Verdier , riaditeľa seminára karmelitánov . Diakonom sa stal 25. mája 1929 , v seminári v Issy a 19. apríla 1930 na Veľkonočnú vigíliu , bol vysvätený za kňaza kardinálom Verdierom , ktorý bol novým biskupom Paríža. Otec Caffarel primičnú svätú omšu odslúžil v Lyone dňa 21. apríla 1930.

Počiatky apoštolátu

V roku 1931 bol otec Caffarel nominovaný za generálneho sekretára Kresťanskej pracujúcej mládeže. Jeho práca spočívala vo vykonávaní mnohých duchovných cvičení pre členov tejto organizácie.

V roku 1934 dochádza k zmene, otec Caffarel sa stáva sekretárom Katolíckej akcie, kde sa mal zaoberať mediálnymi prostriedkami: rádiom a kinom. Zakladá tu bulletin „Choisir“ – (Výber), ktorý bol možno prvým svojho druhu na svete katolíckym buletínom, ktorý sprevádzal kresťanov v zložitom audio-vizuálnom svete.

V roku 1936 bol otec Caffarel „prepustený“ ako hovoria archívy arcidiecézy v Paríži. Nechal všetky oficiálne funkcie, aby sa naplno mohol oddať apoštolátu. V čom to spočívalo? Boli to predovšetkým duchovné cvičenia, zamyslenia, ktoré vykonával v rôznych miestach pre mládež. Svedectvá poslucháčov, ale aj iných kňazov sú jednoznačné: otec Caffarel mal určite veľký dar rozprávania o Ježišovi Kristovi mladým.

Nebál sa im zároveň dávať vysoké nároky. Jedna z účastníkov takýchto zamyslení spomína: „Prichádzali sme do kláštora v Montmartre v sobotu večer, kde sme mali spoločnú večeru a po nej hodinovú meditáciu v kaplnke, ktorú viedol otec Caffarel. Potom počas noci sme postupne chodili na hodinovú adoráciu. V nedeľu sme mali sv. omšu s kázňou otca Caffarela a počas celého dňa duchovné prednášky. Duchovné cvičenia sa končili po večeri a poslednej modlitbe v kaplnke. Zvlášť si spomínam na rok zasvätený Najsvätejšej trojici, a ešte ním žijem....“

Všimnime si v tomto svedectve miesto, ktorému patrí modlitba: to bude neustály záujem otca Caffarela, aby svojich zverencov viedol ku každodennej modlitbe.... Títo mladí, ktorých stretáva na svojich zamysleniach a duchovných cvičeniach, alebo ktorým je duchovným poradcom, budú v budúcnosti stáť pred rozhodnutím uzavretia manželstva. Tak sa otec Caffarel dostáva medzi mladé manželské páry. Začína sa veľké dobrodružstvo.

Skupinky pre manželov

Otec Caffarel vždy tvrdil, že je praktik. Neprichádzala do úvahy práca v kancelárii. Byť v teréne, rozpoznávať potreby, pokúšať sa na nich odpovedať, to bola jeho metóda. Bola to taktiež jeho zvláštna milosť. Ona ho sprevádza k veľkému radu činností, z ktorých medzi prvými boli skupiny pre manželské páry.

Všetko sa začalo stretnutím s jednou vydatou ženou. Prišla k otcovi Caffarelovi a poprosila ho duchovné poradenstvo pre jej manželský život. Kňaz jej navrhol, žeby bolo rovnako dobré, aby tieto rady počul aj jej muž. Po nejakom čase ich oboch otec Caffarel prijal. Tento pár mal okolo seba niekoľko priateľov, tiež mladých manželských párov. Prečo by nemali využiť tú istú pomoc kňaza? Otec Caffarel im povedal: „Skúsme to spolu“. A tak 25. februára 1939, v parížskom byte jedného z manželských párov sa stretla prvá skupinka štyroch manželských párov s otcom Caffarelom.

Jeden z účastníkov neskôr spomína na toto prvé stretnutie: „Aké otázky sme si vtedy kládli? Myslím si, že boli nasledujúce: Ako náš život plný ľudského šťastia, starostí, pripútanosti ku stvoreniu nám dovolí odpovedať v plnosti na požiadavky Božej lásky (keď tá láska ťahá toľko duší do úplného odovzdania sa v celibáte)? Či táto požiadavka byť svätí sa netýka aj ľudí, ktorí sú povolani do manželstva? Náš kňaz nás uistil: „Týka sa vás to a to rovnako ako zasvätených, či v celibáte.“

Hovorili sme teda: Pokiaľ sa nás to tiež týka, tak ako na ňu odpovieme, keď sme takí zviazaní a obmedzení zo všetkých strán: v srdci, v tele, v duši?“ Náš otec duchovný nám dôrazne odpovedal: „ Aby sme mohli na požiadavku svätosti odpovedať, máte k dispozícii vašu sviatosť manželstva. Ale povedzme si pravdu, tak málo poznanú sviatosť.“

Teda sme vykročili. Chápeme, že je potrebné začať od opatrného a vášnivého (nebojte sa tohto slova) skúmania Božieho plánu ohľadom sviatosti manželstva. Skúmať predovšetkým prameň, z ktorého to všetko vyviera. Tým prameňom je sviatosť manželstva. Čo to je? Čo v nás sviatosť manželstva vytvára? Aká je jej zvláštna milosť? Akým spôsobom nám ju Boh dáva a mi jemu?“

To bol začiatok skupiniek Panny Márie.